

Chương 5

Thần Sách Ngự Lâm

Nha cấm quân Bắc Trường An sau mấy phen thay đổi, giờ đã coi Thần Sách quân làm đầu, Ngự Lâm quân chỉ xếp thứ hai.

Hoàng Tử Hà vận đồ hoạn quan, băng qua doanh trại Thần Sách quân, đến chỗ Ngự Lâm quân cầu kiến Vương Uẩn. Sau khi được điều đến Ngự Lâm quân, chẳng bao lâu Vương Uẩn đã được đề bạt làm hữu thống lĩnh, đường mây rộng mở, gió xuân đặc ý.

Sau khi dâng danh thiếp cầu kiến, cách một lớp lều bạt, Hoàng Tử Hà quan sát các binh sĩ đang thao luyện, cứ ngỡ phải một lúc nữa Vương Uẩn mới ra, nào ngờ y nhanh chóng xuất hiện, trả lại danh thiếp cho cô: “Đừng dùng danh thiếp của Dương Sùng Cổ nữa, lần sau cứ nói cô là Hoàng Tử Hà rồi đi thẳng vào là được.”

Hoàng Tử Hà thoáng ngạc nhiên, không hiểu sao y lại nhanh đến vậy.

“Vừa từ chỗ Thần Sách quân về, quay qua quay lại đã thấy cô.” Nói đoạn y ra hiệu cho cô cùng vào. Tên tùy tùng rất nhanh nhẹn, đã pha sẵn trà đưa đến.

Wương Uẩn khơi to lò lửa trong phòng rồi nhìn chăm chăm vào hai quàng đen dưới mắt cô: “Biến cố hôm qua thực kinh khủng, ta cũng mất ngủ cả đêm.”

“Hôm nay tôi đến đây, cũng chính vì việc đó.” Hoàng Tử Hà cúi đầu nhìn chén trà trong tay, nói khẽ, “Có chuyện cầu xin.”

Y nheo mắt, dò xét kỹ càng thái độ của cô, hồi lâu mới cười nói: “Quân tử không đứng vào chỗ nguy hiểm, cô thông minh như thế, hẳn phải biết làm thế nào là có lợi nhất cho mình.”

Hoàng Tử Hà mím môi đáp: “Phải, song có những việc trên đời, dù biết là châu chấu đá xe, dù có ngàn vạn người ngáng trở phía trước, tôi cũng không thể không dấn bước.”

Trà hơi chát, như nghẹn lại trong họng. Nhìn gương mặt u buồn mà cương quyết của cô, Vương Uẩn bỗng thấy nghẹn nghẹn, lòng có vô vàn điều muốn tỏ mà không sao mở lời.

“Tại vì sao?” Y đặt nhẹ chén trà xuống, hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời vẫn vũ mây đen sau trận tuyết: “Y là gì của cô? Cô là gì của y?”

Là gì đây? Y là gì của mình? Còn mình là gì của y?

Chuyện cũ lướt qua trước mắt cô, vô số lát cắt gần đến nỗi tưởng chừng với tay ra là chạm được. Không hề hứa hẹn, song từ lâu đã chẳng thể nghi ngờ.

Hoàng Tử Hà hít một hơi thật sâu, đáp bằng giọng trầm trầm mà bình thản: “Gia từng cùng tôi xuôi Nam về Thục, thay tôi rửa sạch oan khuất, còn giúp tôi tìm ra hung thủ giết hại cả nhà, kết thúc án oan. Đòi này kiếp này cũng không đền hết ân nghĩa ấy.”

“Đòi này kiếp này...” Vương Uẩn cười, nhưng không giấu được vẻ buồn thảm, “Suy cho cùng, ta chỉ thiếu một cơ hội như thế mà thôi.” Hoàng Tử Hà cúi đầu lặng thinh.

Vương Uẩn vẫn không cam tâm, lại hỏi: “Lúc lên kinh tìm cách giải oan, ngay từ đầu cô đã nhắm tới y ư? Nhà họ Hoàng cũng có người ở đây, còn ta... bây giờ là chồng chưa cưới của cô, sao cô lại tìm đến y?”

“Chỉ là trùng hợp thôi, Trương Hàng Anh giúp tôi trà trộn vào đội nghi trượng, bị gia phát hiện.” Cô bung chén trà lên vùi mặt vào đó. Có điều, trong lòng cô hiểu rõ, dù lúc ấy không nương nhờ Lý Thư Bạch, cô cũng không thể tới tìm Vương Uẩn. Bởi tội danh của cô là giết hại cả nhà vì tình lang.

Vương Uẩn đương nhiên cũng nghĩ tới chuyện này, hai người đều lặng thinh. Cuối cùng vẫn là y với tay rót trà cho cô, mỉm cười xua tan không khí ngưng ngập: “Vậy thì ta không đoán được lý do hôm nay cô đến rồi.”

Hoàng Tử Hà ngẩng lên nhìn về phía doanh trại Thần Sách quân đối diện: “Trước đây, tôi từng có duyên gặp Vương công công một lần trong cung Thái Cực. May được công công chỉ cho cách nuôi A Già Thập Niết, tôi mới bắt lại được con cá nhỏ mình để sống.”

Nghe cô nói, Vương Uẩn hiểu ra ngay: “Vương công công là trung úy hộ quân của Thần Sách quân nhiều năm nay, rất được hoàng thượng tin dùng, người cầu kiến nườm nượp không dứt nên công công thường ngày ít ra ngoài, cũng không mấy khi đến quân doanh, càng không dễ gặp mặt người khác.”

“Chính vì biết vậy nên tôi mới tới tìm Vương thống lĩnh, xin thống lĩnh viết cho tôi mấy chữ, biết đâu có thể gặp mặt được công công.”

Vương Uẩn nhú mày: “Vương công công tuy cũng mang họ Vương, song không cùng một chi họ với ta. Trong triều ai cũng biết Vương công công không mấy khi qua lại với nhà họ Vương Lang Gia, nếu cô muốn cầu kiến, sao lại tìm đến ta?”

“Thế ư?” Đôi mắt trong veo của Hoàng Tử Hà nhìn thẳng vào y, giọng tuy khê khàng, nhưng đầy quả quyết: “VẬY MÀ VƯƠNG CÔNG CÔNG LẠI LUÔN ỦNG HỘ VƯƠNG HOÀNG HẬU, TÔI CỨ NGHĨ ẤT LÀ CÓ QUAN HỆ VỚI NHÀ HỌ VƯƠNG CHỨ. ÍT RA, VƯƠNG THỐNG LĨNH LÀ NHÂN VẬT XUẤT CHỨNG CỦA NHÀ HỌ VƯƠNG, VƯƠNG CÔNG CÔNG NHẤT ĐỊNH RẤT THÍCH THỐNG LĨNH.”

Vương Uẩn phì cười, dáng vẻ y vô cùng tuấn tú, lúc cười lên càng đẹp hơn, như ban mai ló dạng, như gió ấm tan băng. Y chống cằm nhìn cô cười nói: “Không đâu, người Vương công công thích nhất là cô đây.”

Vương Uẩn đột nhiên cười nói vui vẻ như thế khiến Hoàng Tử Hà không khỏi ngạc nhiên, mở to mắt, đợi xem y sẽ nói gì.

Song Vương Uẩn chẳng nói gì thêm, chỉ đứng dậy bảo: “Cô đợi một lát, ta quay lại ngay.” Quả nhiên, chỉ lát sau, Vương Uẩn đã thay quân phục, đổi sang áo lông màu đen, cùng cô bước ra ngoài.

“Đi nào, chỗ ở của Vương công công ngay gần đây thôi.”

Mây đen mỗi lúc một thêm vùn vũ trên nền trời xám xịt. Vương Uẩn và cô ai lên ngựa nấy, nhằm hướng cung Kiến Bật phía Bắc cung Đại Minh.

Lớp tuyết mỏng hôm qua đã tan ra, rồi lại đông cứng thành băng vụn, Hoàng Tử Hà ngồi trên ngựa khom người nhìn xuống móng Na Phát Sa, rồi khẽ vuốt bờm dõ dành nó.

Vương Uẩn ngoái lại, thấy trong lúc cô cúi đầu, có mấy mảnh băng vụn vương lên tóc mai, nhưng chỉ một thoáng đã tan ra, khiến đôi má cô thỉnh thoảng lại ánh lên lấp lánh, làm y phải quay sang nhìn, lỏng cương cho ngựa chạy ngang hàng với cô. Biết rõ chỉ cần giơ tay là lau đi được cho cô, song y không sao cất tay lên nổi.

Lòng buồn bực khôn xiết mà chẳng hiểu vì sao, y ra roi thúc ngựa chạy vụt lên.

Cây cối bên cung Kiến Bật điều hiu, ven hồ là một dải tường thấp quanh co, trước cổng trồng hai cây hồng, không có cả tượng thú trấn trạch. Vương Uẩn giơ tay trở đằng xa nói: “Đến rồi.” Hoàng Tử Hà cứ ngỡ Vương Tông Thực sẽ sống trong nhà cao cửa rộng canh gác nghiêm ngặt, nào ngờ nơi ở của y lại đơn sơ như vậy, khiến cô không khỏi ngạc nhiên.

Vương Uẩn khê gõ cửa, thật lâu mới thấy một thiếu niên ra mở, trông thấy y bèn miễn cưỡng nói: “Sớm thế này, công công còn chưa dậy... Ô, đây là ai vậy?”

Vương Uẩn đáp: “Cô ấy là Hoàng Tử Hà.”

“À.” Thiếu niên thuận miệng đáp rồi quay lưng đi vào. Không lâu sau lại chạy ra, đưa một nắm hạt thông cho Vương Uẩn: “Chúng ta ngồi đây nói chuyện đi, để một mình Hoàng tiểu thư vào được rồi.”

“Cô vào đi.” Vương Uẩn gật đầu với cô, rồi ngồi dựa vào lan can, thản nhiên cắn hạt thông với thiếu niên nọ.

Hoàng Tử Hà đành đẩy cửa chậm chậm bước vào.

Sau cánh cổng là một dãy hành lang, cuối hành lang là hồ nước, trời tuyết vẫn vũ mà bèo tấm trên mặt hồ vẫn xanh biếc, thậm chí còn lơ thơ mấy chiếc lá sen, lác đác một hai đóa sen nhỏ nhô lên khỏi mặt nước.

Cô băng qua cây cầu bắc ngang, đến trước căn gác bên kia hồ sen, trông thấy Vương Tông Thực đang ngồi đó vận một bộ thường phục bằng gấm trắng, dáng dong dỏng cao. Chỉ khi đôi mắt sắc lạnh mà âm trầm ấy nhìn xoáy vào mình, cô mới giật nảy người, bất giác thấy sờ sợ.

Vương Tông Thực không nói gì, chỉ quay người dẫn cô vào.

Vừa bước vào, đập vào mắt cô là một bể lưu ly cực lớn, bên trong cá đỏ cá đen thông dong bơi lội. Ánh mặt trời bên ngoài chiếu lên thành bể, mặt nước và vảy cá, khúc xạ bốn bề, lung linh mờ ảo, khiến cả gian gác như chìm trong vàng sáng mỹ lệ mà quỷ dị.

Nhờ có suối nước nóng nên bên trong ấm áp như mùa xuân, Vương Tông Thực chỉ mặc áo gấm mỏng. Hoàng Tử Hà từ bên ngoài gió rét đi vào thấy nóng bừng lên. Vương Tông Thực bèn ra hiệu cho cô ra sau bình phong cởi bớt áo lông, lúc bước ra, cô thấy y đã sẵn hai chén trà, nước trà xanh biếc trong chén sứ xanh, hơi nóng lững lờ bốc lên từ chiếc lò nhỏ.

Cô ngồi xuống đối diện Vương Tông Thực, cúi đầu với y.

Làn da y trắng đến gần như trong suốt vì cóm nắng, sáng lên một cách quái dị dưới ánh phản chiếu từ những gợn sóng lăn tăn. Khí chất âm lãnh của y khiến Hoàng Tử Hà không dám nhìn thẳng, đành cúi đầu nhăm nháp chén trà.

Chợt y cất tiếng, giọng lạnh lạnh như băng mỏng va nhau: “Quý vương vẫn khỏe chứ?”

Hoàng Tử Hà đáp khẽ: “Thưa vâng.”

“Ha.” Y cười nhạt, đặt chén trà xuống bàn nhìn cô hỏi: “VẬY Hoàng tiểu thư hạ cố đến thăm, là vì việc gì?”

Hoàng Tử Hà bình thản đáp: “Con A Già Thập Niết Quỷ vương nuôi gần đây có vẻ bồn chồn không yên, nên tôi tới đây xin Vương công công chỉ giáo cách vỗ yên nó.”

“Thời tiết thay đổi đột ngột, mưa tuyết mịt mù, cá không chịu nổi không khí lúc nóng lúc lạnh, có bồn chồn cũng chẳng lạ.” Y nói chậm rãi, song giọng lại lạnh băng, như ẩn giấu một luồng hơi giá buốt không thể xua tan, “Chỉ cần nó còn ngoan ngoãn ở yên trong bể, không bùng mình nhảy ra ngoài, thì sẽ bình yên vô sự thôi.”

Trước mắt cô bỗng thoáng hiện bóng Ngạc vương Lý Nhuận gieo mình từ gác Tường Loan xuống.

Hoàng Tử Hà biết Vương Tông Thực có rất nhiều tai mắt trong triều, hưởng hồ thảm kịch tối qua đã lan truyền khắp kinh thành, đương nhiên y phải biết. Cô quay sang, nhìn bày cá nhớn nhợt trong bể lưu ly trước mặt, khẽ thở dài: “Công công minh giám, tiểu nữ chỉ muốn biết vì sao đang yên đang lành con cá ấy lại nhất định muốn bùng mình nhảy ra? Nó không tiếc tính mệnh, hay còn nguyên do nào khác?”

“Ta chưa từng trông thấy con cá của Quỷ vương, cũng chưa từng nuôi nâng nó, làm sao mà biết được?” Vương Tông Thực đứng dậy đi đến trước bể lưu ly, gõ nhẹ vào thành. Bầy cá bên trong lũ lượt tụ lại trước ngón tay y, thoạt nhìn chẳng khác một dòng tro tàn và một dòng máu đỏ đồng thời chảy ra từ đầu ngón tay. Qua lớp lưu ly, hình dạng mấy con cá cũng trở nên méo mó, toát ra vẻ quái dị.

“Huống hồ, cá của Quỷ vương thì liên quan gì tới ta?”

Hoàng Tử Hà mỉm cười: “Cá của Quỷ vương cũng giống cá của công công thôi. Cá của gia đã nhảy ra, tôi nghĩ chưa chắc cá của công công đã chịu ngoan ngoãn ở yên trong bể. Công công biết đấy, gần đây thời tiết không được tốt, e rằng sẽ có nhiều thay đổi.”

Cặp mắt âm u của Vương Tông Thực nheo lại thành một đường chỉ mảnh. Quan sát cô hồi lâu, y chậm rãi hỏi: “Vậy người làm sao biết ta không phải là thứ thời tiết quái dị khiến bầy cá bồn chồn ấy?”

“Công công nuôi bấy nhiêu cá, lại bảo hộ một gia tộc lớn như thế, tiểu nữ tin rằng công công sẽ nghiêng về duy trì thời tiết vốn có, chứ không muốn làm tổn hại đến bầy cá mình nâng niu... có phải không?” Hoàng Tử Hà cũng đứng dậy bước đến cạnh y, nhìn bày cá lúc tụ lại lúc tản ra trong bể, khóe môi hơi cong lên.

Vương Tông Thực gõ nhẹ vào bể cá, trầm ngâm hồi lâu. Rồi y ngẩng lên nhìn Hoàng Tử Hà trước mặt, thấy cô đang đứng giữa vầng sáng lung linh do mặt nước khúc xạ, trầm tĩnh mà trong vắt, như châu ngọc sáng lòa.

Vương Tông Thực chăm chú nhìn cô, ánh mắt vốn lạnh lẽo dường như cũng dịu đi đôi chút. Đoạn y lại ngồi xuống bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, vươn tay rót cho cô một chén trà.

Hoàng Tử Hà quỳ xuống trước mặt y, cúi đầu cung kính nhận lấy, áp chén trà trong lòng bàn tay.

Vương Tông Thực lại rót trà cho mình, rồi thản nhiên nói: “Nhưng ta quả thật không biết tại sao gần đây tiết trời lạ lùng như vậy, càng không rõ sau lần thay đổi này, sẽ có con cá nào bồn chồn không yên, và bồn chồn thế nào nữa?”

“Ngay công công cũng không đoán trước được ư?” Hoàng Tử Hà nhìn y hỏi.

Vương Uân truy kích hành thích Quý vương, tuy là việc cơ mật, song Vương Tông Thực sao có thể không biết?

Y chỉ mỉm cười, dưới ánh nước lăn tăn gợn sóng, nụ cười càng thêm vẻ bí hiểm: “Dù có biết thì tại sao ta phải nói cho ngươi? Ngươi đã không còn là người nhà họ Vương chúng ta nữa rồi.”

Hoàng Tử Hà trầm tư hồi lâu mới đáp: “Tôi cứ ngỡ, trước tình cảnh này, công công cũng phải lo bầy cá của mình bị vạ lây chứ.”

“Lo thì có lo, nhưng ta không muốn nhờ cậy người ngoài.” Tay trái y bung chén trà, tay phải chống má, chậm rãi tiếp: “So ra thì con dâu nhà họ Vương đáng tin hơn hoạn quan phủ Quý nhiều.”

Hoàng Tử Hà lặng lẽ nhìn y.

Y cũng chăm chú quan sát nét mặt cô, lần đầu tiên gương mặt lạnh lùng thoáng nụ cười, tiếc rằng dưới ánh nước lăn tăn lại có phần méo mó, khiến cô càng thấy sồn tóc gáy.

“Cần nhắc lại về hôn ước với nhà họ Vương, ta sẽ cho cô nhúng tay điều tra vụ này.”

Lúc Hoàng Tử Hà về đến phủ Quý, đã gần giờ Ngọ.

Cô dắt Na Phát Sa vào chuồng ngựa, thêm cỏ khô và đậu cho nó, quay ra đã thấy Địch Ác hờn hờ cọ lấy cọ để vào cổ Na Phát Sa.

Cô xoa đầu Địch Ác, nhưng bị nó hung hăng hất ra, đành cầm nín vỗ nhẹ lên đầu nó: “Đúng là, chúng ta cũng coi như cùng vào sinh ra tử, thế mà chẳng nể mặt người ta tí nào cả.”

“Nó với cô còn có thâm thù đại hận, đời nào lại nể mặt cô?” Có người nói sau lưng, “Sáng sớm ngày ra cô đã dong Na Phát Sa đi mất, làm nó buồn bực suốt đấy.”

Hoàng Tử Hà chẳng cần quay lại cũng biết là Lý Thu Bạch. Cô hơi căng thẳng, song vẫn ngoái lại nhìn y cười: “Nói vậy là tôi không phải với nó ư?”

Lý Thu Bạch liếc nhìn vệt bùn trên mình Na Phát Sa, sai người lau sạch cho nó rồi bảo Hoàng Tử Hà: “Thay quần áo đi, đến giờ ăn trưa rồi.”

Hoàng Tử Hà ngoan ngoãn gật đầu, cun cút đi theo y được mấy bước, cuối cùng vẫn rụt rè giải thích: “Sáng nay... tôi đi bái kiến Vương Tông Thực Vương công công.”

“Ừm.” Y bình thản, “Giờ ta đang rảnh rang, cũng nên ra ngoài như cô mới phải.”

Thấy y không để tâm, cô mới thở phào, lại tiếp: “Tôi đến nghe ngóng thử, nhưng dường như Vương công công không liên quan tới việc này. Có lẽ, vẫn có thể hỗ trợ gia.”

Lý Thu Bạch ngập ngừng giây lát rồi ngoái nhìn cô nói khẽ: “Ta và ông ta xưa nay không hề qua lại.”

Hoàng Tử Hà nhìn y ra ý hỏi.

Nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, y lại thở dài: “Ta không muốn cô lo buồn vì ta.” Trời lạnh buốt, hơi thở từ miệng y phả thành khói trắng, tản ra giữa không trung, hóa thành hư vô.

“Cần gì phải lo buồn chứ?” Hoàng Tử Hà lặng lẽ nắm lấy tay y, dịu giọng, “Gia ở trong triều bấy nhiêu năm, bất kể là tu dưỡng hay xử lý công việc, đều không có gì để chỉ trích. Họ không cách nào nắm được thóp gia, đành bày ra mấy chuyện ma quỷ để mê hoặc người đời, hòng hãm hại gia đấy thôi. Những việc trí trá xằng bậy như thế ắt có duyên do, chúng ta có thể nhân cơ hội này lần ra kẻ đứng sau màn.”

Lý Thu Bạch cúi nhìn cô rồi lắc đầu: “Không chỉ thế này thôi đâu. Trước đây ở Thục, chúng ta từng bị hành thích, huống hồ giờ ta rơi vào cảnh này, chính là thời cơ tốt nhất để ra tay, cô nghĩ đối phương lại chịu bỏ qua hay sao?”

Hoàng Tử Hà nhíu mày hỏi: “Ý gia là chúng sẽ còn...” Chưa nói dứt câu đã nghe bên cạnh có tiếng chân, rồi Cảnh Dục bước đến bẩm báo: “Vừa rồi Vương công công trung úy hộ quân của Thần Sách quân sai người đến báo, giờ Mùi sẽ đến bái phỏng gia, mong gia bớt chút thời giờ tiếp kiến.”

Lý Thu Bạch nhìn sang Hoàng Tử Hà, song cô chỉ chớp mắt: “Chẳng phải hai vị xưa nay không hề qua lại hay sao?”

Lần đầu tiên, cô thấy Lý Thu Bạch bối rối: “Ta làm sao biết được? Cô có biết y đến làm gì không?”

Hoàng Tử Hà trung ra vẻ mặt vô tội, tỏ ý mình cũng không biết Vương công công đến làm gì. Song cùng lúc, cô nhớ ngay đến câu nói cuối cùng của Vương Tông Thực với mình, bèn lặng lẽ cúi đầu.

Lý Thu Bạch thấy cô tự dung im bất thì cũng chẳng hỏi thêm, chỉ chậm rãi siết chặt tay cô: “Bấy nhiêu trọng thần trong triều mà thánh thượng lại chọn đúng Vương Tông Thực xưa nay không qua lại gì với ta để làm thuyết khách đương nhiên chỉ có một lý do.” Hoàng Tử Hà nhìn y dò hỏi.

“Vì Vương Tông Thực là trung úy Tả hộ quân của Thần Sách quân, trong kinh hiện giờ, binh lực của bộ Binh còn chẳng bằng một nửa y. Chắc hẳn cả kinh thành này cũng chỉ mình y có gan gây áp lực với ta thôi.”

Hoàng Tử Hà hiểu ngay: “Thánh thượng muốn đoạt binh quyền của gia ư?”

“Ừm, giờ trong nha cấm quân phía Bắc, trừ Thần Sách quân và Ngự Lâm quân ra, chính là quân Thần Vũ, Thần Uy do ta lập ra từ những binh lính ở Lũng Hữu chuyển đến. Ngay cả mười sáu vệ quân nha Nam vẫn kiểm chế tiết độ sứ các nơi, vốn dĩ sau loạn An Sử chỉ còn danh hào, cũng là ta đánh Từ Châu xong cùng các tiết độ sứ xây dựng lại, chỉ mình ta không chế được thôi.” Y nhú mày nói khẽ, “Thế nên, tuy ta không có quân đội riêng, nhưng quả thật là cái gai trong mắt cái dằm trong tim triều đình.”

Hoàng Tử Hà không nhịn được phản bác: “Năm xưa khi gia gây dựng hai lực lượng này, tăng cường sức mạnh cho hoàng thất kiểm chế Vương Tông Thực, chắc hẳn hoàng thượng cũng phải ủng hộ chứ.”

“Đúng thế, nhưng giờ người hoàng thượng chọn không phải là ta.” Y lặng lẽ cúi đầu nhìn bàn tay hai người đan chặt vào nhau, nét mặt thoáng buồn, “Giấu tài mới là đạo lập thân, nào phải ta không biết? Tiếc rằng hoàng tộc suy vi, nên mấy năm nay ta đành đứng ra chèo chống, việc gì cũng đến tay. Vậy mà giờ xem ra, vẫn là đi làm đường.”

“Gia không làm. Nếu không có gia chèo chống vẫn hỏi uy thế hoàng gia, thì dưới gầm trời này còn ai kiểm chế nổi Vương Tông Thực nữa? Thuận Tông, Hiến Tông, Kính Tông, có ai không mất mạng vào tay hoạn quan, thiên hạ chỉ biết có hoạn quan, chẳng biết đến hoàng thất, làm sao biết được bi kịch năm xưa có tái diễn hay không?”

Thấy cô ra sức biện bác, y rút cuộc cũng mỉm cười, khẽ vuốt tóc cô thì thầm: “Nếu thánh thượng cũng nghĩ như cô có phải tốt không.”

Vương Tông Thực đến, chỉ đem theo thiếu niên hầu cận nọ. Nhìn có vẻ rất ung dung thoải mái, như đi thăm nom bình thường. Song vừa ngồi xuống, câu đầu tiên y thốt ra đã khiến Hoàng Tử Hà đứng sau Lý Thư Bạch phải nhú mày.

Y nói: “Hạ quan lần này đến đây, là ý của thánh thượng.”

Lý Thư Bạch liền hỏi: “Chẳng hay thánh thượng có gì sai bảo?”

Vương Tông Thực ngả người vào lưng ghế, khước môi cong lên nửa cười nửa không: “Việc này vốn chẳng liên quan gì tới hạ quan, nhưng trong kinh ai dám tùy tiện mạo phạm vương gia? Cuối cùng việc khổ sai này lại rơi xuống đầu hạ quan.”

“Nói vậy hẳn là việc rất quan trọng rồi.”

“Vương gia biết đấy, chuyện hôm qua đã lan truyền khắp trong triều ngoài nội. Những lời ong tiếng ve này chẳng hay ho gì với gia, mà muốn bịt miệng đám dân đen cũng không phải dễ dàng. Dù sao, Ngạc vương đã chỉ mặt mắng gia náo loạn triều đình, làm nghiêng ngả thiên hạ trước bấy nhiêu người.”

Lý Thư Bạch chỉ im lặng lắng nghe, không nói nửa lời.

Thấy y không đáp, Vương Tông Thực thản nhiên đứng dậy hành lễ: “Giờ đã đến kỳ ba năm đưa quân đi trấn thủ, mười sáu vệ nha Nam đang lần lượt thay tướng, nếu vương gia bằng lòng để triều đình điều phối các tướng, đồng thời giao trả binh quyền hai quân Thần Uy Thần Vũ, trong triều ngoài nội sẽ biết vương gia không có ý mưu phản, tin đồn nhảm ắt lắng xuống ngay, đám dân đen ngu muội kia cũng hiểu được tấm lòng trung quân ái quốc của gia...”

“Vương công công cứ luôn miệng nói đến đám dân đen ngu muội, đã là ngu muội thì họ nghĩ thế nào có liên quan gì đến bản vương?” Lý Thư Bạch nở nụ cười hiêm hoi, thông dong cắt lời Vương Tông Thực.

Khước môi Vương Tông Thực cũng nhếch lên nửa cười nửa không: “Hạ quan biết vương gia sẽ không dễ dàng chấp thuận. Nhưng thánh ý khó trái, hiện giờ vương gia lại bị vô số người chỉ trích, nếu cứ án binh bất động, e rằng khó ăn nói với người thiên hạ.”

“Người thiên hạ có đến ngàn vạn, già trẻ trai gái hiền ngu đủ cả, bản vương làm sao quản nổi?” Lý Thư Bạch thản nhiên cười nói, “Huống hồ Vương công công hẳn cũng biết, gần đây bản vương liên tục bị hành thích, nếu ngay mấy người trong tay còn không nắm giữ được, e rằng sớm muộn cũng gặp nguy. Sống trên đời ai không tiếc thân chứ? Bản vương cũng chẳng còn cách nào, đành phụ lòng người trong thiên hạ vậy.”

“Nếu vương gia không gật đầu, hạ quan cũng đành bầm báo tất cả với thánh thượng.” Nói rồi Vương Tông Thực chấp tay hành lễ với y, “Còn chuyện này nữa, vì Đại Lý Tự không tiện can thiệp, nên thánh thượng đã phái hạ quan và bộ Hình cùng điều tra, xin vương gia vui lòng chỉ giáo để chúng hạ quan dễ bề làm việc.”

Lý Thư Bạch đương nhiên biết là chuyện gì, song cũng chẳng nói toạc ra, chỉ gật đầu: “Chuyện đó dĩ nhiên.”

“Cái chết của Ngạc vương điện hạ, có liên quan gì đến vương gia chẳng?”

“Bản vương cũng rất muốn biết việc đó. Dù sao bản vương cùng Ngạc vương lớn lên bên nhau, tình cảm cũng không thể nói là không thân thiết.” Y vẫn bình thản, chỉ thoáng vẻ thương tiếc, “Bản vương tự thấy mình chưa từng làm việc gì không phải với Ngạc vương, ai ngờ trước lúc lìa trần Ngạc vương lại loan ra tin đồn như vậy, khiến người thiên hạ hiểu lầm bản vương, thực là khó hiểu.”

Nghe y bình thản thuật chuyện, lại nhớ đến nỗi đau đớn của y trong đêm Ngạc vương gieo mình từ gác Tường Loan xuống, Hoàng Tử Hà không khỏi chạnh lòng.

Thực ra, y có lẽ là người quan tâm Ngạc vương nhất trên đời, vậy mà giờ đây chỉ có thể nói về Thất đệ của mình bằng thái độ thản nhiên như thế.

Cặp mắt nheo nheo của Vương Tông Thực liếc qua gương mặt Lý Thư Bạch rồi lại cụp xuống, y hỏi: “Chẳng hay lần cuối cùng vương gia gặp Ngạc vương là khi nào?”

“Đầu tháng này.”

“Bấy giờ thái độ Ngạc vương đối với vương gia có gì lạ không?”

“Không hề.”

“Vương gia có thể thuật lại tình hình khi ấy cho hạ quan nghe không?”

“Ta tìm được chiếc vòng tay của Trần thái phi thất lạc bên ngoài bèn đưa trả lại cho Thất đệ, Thất đệ cầm về cúng trước linh vị mẫu phi.”

Lý Thư Bạch không nói thừa một chữ, quả thật hết sức hợp lý, khiến Vương Tông Thực đành đứng dậy thi lễ. “Đa tạ vương gia, hạ quan sẽ đến phủ Ngạc ngay, xem có vật chứng nào hữu ích không, mong rằng sớm ngày trả lại được sự trong sạch cho vương gia.” Lý Thư Bạch giơ tay lên, tỏ ý tiễn khách.

Vương Tông Thực đứng thẳng dậy, nhìn lướt qua Hoàng Tử Hà, gương mặt xưa nay vốn lạnh băng bỗng lại thoáng nụ cười nhàn nhạt: “Chẳng biết Hoàng tiểu thư đã cân nhắc kỹ việc đó chưa?”

Hoàng Tử Hà không ngờ y lại hỏi câu này ngay trước mặt Lý Thư Bạch, nhất thời giật nảy mình, không biết đáp thế nào.

Vương Tông Thực tuy đã ngoài ba mươi, nhưng thường ngày dưỡng thân rất tốt, da dẻ trắng như ngọc, lúc này mỉm cười lại thấp thoáng phong thái liễu xuân phơ phất như Vương Uẩn, chỉ khác là đôi mắt vẫn sắc lạnh, khiến người ta sờn tóc gáy: “Nếu cô đã cân nhắc kỹ, thì cùng ta tới phủ Ngạc vương điều tra đi.”

Hoàng Tử Hà chần chừ, nhìn sang Lý Thư Bạch.

Lý Thư Bạch đương nhiên không biết Vương Tông Thực lúc trước đã nói gì với cô, y chỉ lặng lẽ nhìn cô, không hỏi han thêm, song đã đủ làm Hoàng Tử Hà chột dạ, sợ sệt cúi gằm mặt nhìn đầu ngón chân.

Nét mặt Vương Tông Thực lại lộ ra nụ cười như có như không: “Mong vương gia bỏ quá cho, nếu Hoàng tiểu thư vẫn là tiểu hoạn quan phủ Quỳ, thì để tránh tai tiếng, không thể tiếp cận với vụ án này. Vì thế cô ấy đã tìm tới hạ quan, nhận lời sẽ cân nhắc về hôn sự với Vương Uẩn, nếu vậy cô ấy sẽ thành người nhà họ Vương, phu nhân hữu thống lĩnh Ngự Lâm quân, con dâu thượng thư bộ Hình, thân phận không có gì đáng ngờ, đương nhiên có thể cùng chúng ta điều tra phá án.”

“Khỏi cần.” Lý Thư Bạch rời mắt khỏi Hoàng Tử Hà, hờ hững đáp, “Việc này đã có Vương công công và Vương thượng thư xử lý, phủ Quỳ lo lắng làm gì? Càng không cần một tiểu hoạn quan chen vào làm vướng tay vướng chân”.

“Đã vậy, mọi chuyện đều theo vương gia định đoạt.” Vương Tông Thực hành lễ thêm lần nữa, rồi quay người thông dong đi khỏi.

Trong phòng chỉ còn Lý Thư Bạch và Hoàng Tử Hà, y chia tay về phía chiếc ghế trước mặt, ý bảo cô ngồi xuống.

Hoàng Tử Hà nơm nớp ngồi xuống ghế, lặng lẽ cúi đầu nhìn mấy ngón tay xoắn vào nhau. Lòng cô rối như tơ vò, lại chẳng biết phải giải thích ra sao, đang hoang mang lưỡng lự thì nghe Lý Thư Bạch hỏi: “Tại sao?”

“Tôi... chưa hề nhận lời.” Cô vội thanh minh, “Vương công công bảo tôi cân nhắc lại hôn sự với Vương Uẩn, thì sẽ cho tôi tham gia vụ này. Tôi đến cầu kiến là muốn thăm dò xem ông ta là địch hay bạn, sao có thể thẳng thừng cự tuyệt được, đành tìm cách hoãn binh, nói rằng sẽ cân nhắc. Ai ngờ ông ta lại bóp méo lời tôi ngay trước mặt vương gia.”

“Vậy tại sao cô lại tự ý chạy đến tìm Vương Tông Thực?” Lý Thư Bạch nhíu mày, chợt nghĩ đến một chuyện, giọng y cũng lạnh hẳn đi, “Cô không thể gặp được y trừ phi nhờ Vương Uẩn dẫn tới.”

Môi Hoàng Tử Hà mấp máy ngật ngừng hồi lâu vẫn không thốt nổi nên lời.

“Cô không tin ta, hay là nghi ngờ năng lực của ta? Lý Thư Bạch ta còn cần một cô gái giúp đỡ hay sao?” Y lạnh lùng hỏi, giọng đầy vẻ giận dữ.

Hoàng Tử Hà mím môi lắc đầu, rồi ngẩng lên nhìn y đăm đăm, giọng tuy khê khàng, nhưng cuối cùng vẫn phân bua rành rọt: “Tuy gia luôn dốc sức bảo vệ, không muốn tôi phải chịu gió táp mưa sa, nhưng tôi không thể giương mắt nhìn gia một mình gánh vác tất cả được. Tôi không muốn làm đóa hoa trên gấm trong đời gia, mà chỉ nguyện làm một gốc cây sánh vai bên gia, nếu gió mưa ập tới, cũng có thể che mưa chắn gió cho nhau.”

Y chậm rãi lắc đầu: “Nhà bọt cứu nhau, sao bằng lưu lãng sông hồ mà quên nhau¹.”

“Nhưng chỉ còn một mình tôi, đối diện với cả thế gian phồn hoa vô hạn mà không sao quên nổi gia, thì có nghĩa gì đâu.” Cô ngược nhìn y, điệu giọng hỏi: “Lẽ nào gia không cho rằng, trước cục diện này, nhà họ Vương là đồng minh tốt nhất của chúng ta ư?”

Dưới đôi mi dài của cô, cặp mắt sáng rực như sương sớm mùa xuân đang dâng nhìn y không chớp. Nơi đáy mắt ấy là mệnh mang bóng hình y. Lúc này đây, y chẳng cần hỏi cũng biết, trong mắt cô, y còn quan trọng hơn cả thế gian.

Dường như, một sợi dây nào đó trong tim bỗng rung lên bần bật, y gần như không khống chế nổi đôi tay, chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng, đời này kiếp này không bao giờ chia lìa nữa.

Nhưng cô chỉ là một sợi khói trong gió, một bông tuyết giữa suối nước nóng, một đóa lan mong manh dễ tàn.

Mong manh đến nỗi khẽ chạm là tan mất.

Những lời Vương Uẩn nói hôm đó lại văng vẳng bên tai y.

“Vậy tiếp theo gia định thế nào? Có bao giờ gia nghĩ Hoàng Tử Hà ở bên cạnh mình sẽ gặp phải chuyện gì chẳng? Gia cho rằng trong tình cảnh này vẫn có thể bảo vệ nàng bình yên vô sự hay sao? Đương nhiên vương gia tài ba xuất chúng, tính toán như thần, nhưng trước mệnh nhà vận nước, sinh mạng con người chỉ như cỏ rác, huống hồ là một thiếu nữ không nơi nương tựa. Có lúc chỉ sơ sẩy một ly, lại làm gãy cả bụi lan đấy.” Đời này, y chưa từng bảo vệ một ai. Mấy năm nay phong ba bão táp, người bên cạnh tử thương vô số, y đã xem thường mọi thứ, nhưng giờ đây, những chuyện ám sát, hành thích, độc dược, cạm bẫy, nhiếp hồn... kia, đều có thể lần lượt ập xuống cô.

Dù cô vang danh thiên hạ, thông tuệ vô song, nhưng cũng chỉ là một thiếu nữ yếu ớt mười bảy tuổi đầu. Dù cô muốn làm một gốc cây cành lá sum sê, thì cũng làm sao chống nổi sấm sét giáng xuống, lửa trời thiêu đốt?

Cuối cùng, y đành ngoảnh mặt đi, tránh né đôi mắt trong veo như sương xuân của cô, đứng dậy ra cửa ngắm hàng tùng bách trước sân.

Cả hai đều không nhận thấy tuyết bên ngoài đã lát phát bay. Sắc trời âm u, tuyết lông ngỗng lả tả rơi, rải đầy đất như ngọc vỡ.

Nhìn mưa tuyết bay đầy trời, y bỗng trầm giọng nói: “Cô đi đi.”

Hoàng Tử Hà từ từ đứng dậy, hốt hoảng hỏi: “Gì cơ?”

“Nếu cô vì ta mà cầu viện nhà họ Vương, thì dù giúp được ta, cũng có ý nghĩa gì đâu? Cô tưởng là giúp ta, thực ra lại khiến ta trở thành trò cười cho người đời.” Ánh mắt y dán chặt vào trận tuyết, nhìn cả khoảnh sân phủ đầy tuyết trắng, “Ta phải gây áp lực với nhà họ Vương mới đổi được tự do cho cô, sao giờ cô lại định chọc gậy bánh xe, phá hủy kế hoạch của ta?”

“Nhưng theo tôi thấy thế lực chúng ta đang phải đối đầu quá mạnh, rất có thể còn mạnh hơn cả tưởng tượng của hai ta. Bởi thế, để cả hai có thể yên ổn rút lui, dù phải dùng đến những thủ đoạn gia khinh bỉ, dù phải đắc tội với nhà họ Vương, tôi cũng chấp nhận, hơn nữa, còn sẽ làm thật tốt?” Cô áp tay lên lồng ngực phập phồng vì kích động, ép mình điều hòa hơi thở, “Vì tôi tin rằng, đây là lựa chọn tốt nhất, không chỉ với gia và tôi, mà còn với cả nhà họ Vương. Dù dùng chút thủ đoạn, song chỉ cần đạt được mục đích, thì chẳng phải lựa chọn tốt nhất ư?”

“Quân tử có việc làm được, có việc không làm được.” Giọng Lý Thư Bạch trầm trầm mà xa cách, nghe còn có vẻ lạnh lùng, “Điều duy nhất ta muốn cô làm, là rời khỏi đây. Cô ở đây lại trở thành điểm yếu của ta.”

“Sao lại cho rằng tôi sẽ thành điểm yếu của gia? Chỉ cần gia bằng lòng, tôi cũng có thể theo gia rong ruổi, quyết không rút lại sau nửa bước.” Đoạn cô cắn môi, “Gia khỏi cần khích tôi, tôi sẽ không thành gánh nặng của gia đâu.”

Y thở hắt ra, thẫn thờ nhìn gió tuyết bên ngoài. Hiên nhà đã ngăn sương chắn tuyết, song không ngăn nổi hơi lạnh ùa vào.

“Ta nói rồi đấy, cô đi đi.” Y quay người bước đến trước bàn, trải một tờ giấy trắng ra, chặn thước ngọc lên, “Mùa đông Trường An khí hậu rất khắc nghiệt. Nhưng hiện giờ ở Nam Chiếu hoa vẫn nở khắp nơi, thời tiết ấm áp như mùa xuân. Quân đồn trú ở đó đều là người tin tưởng được, cô có thể cầm thư của ta và lệnh bài phủ Quý xuôi Nam thưởng hoa, đợi ta quay về.”

Hoàng Tử Hà không nói một lời, chỉ đẩy thước ngọc ra. Tờ giấy tức thì cuộn lại, khiến y không cách nào hạ bút.

Lý Thư Bạch liếc cô rồi lẳng lặng dùng thước ngọc cán phẳng tờ giấy lần nữa, hờ hững khuyên: “Đất Thục cũng được, Giang Nam cũng được, thậm chí Lũng Hữu cũng được, cô thích chỗ nào?”

“Đừng đuổi tôi đi.” Cô chặn tay lên bàn, giọng run rẩy, “Tôi chỉ muốn ở cạnh gia thôi, như thế cả hai đều bình an.”

Y gác bút, nhìn thẳng vào cô: “Tử Hà, cô tưởng họ không biết cô là cách tốt nhất để tấn công ta ư? Giờ ta đuổi cô đi, là muốn tốt cho cô, cũng là tốt cho ta. Thế nên, cô nhất định phải đi, càng sớm càng tốt.”

“Không phá được vụ án Ngạc vương, tôi sẽ không đi.” Cô lắc đầu nhìn y đầy kiên quyết, “Chỉ cần được Vương Tông Thục cho phép tham gia vào vụ này, nhất định tôi sẽ phá được bí ẩn việc Ngạc vương biến mất, đồng thời giúp gia rửa sạch tiếng xấu, tiện thể tra xét nguồn cơn lá bùa và con cá nhỏ!”

“Không được. Ta sẽ không để cô mạo hiểm đâu.” Y thẳng thừng cắt đứt mọi khả năng của cô.

“Tại sao? Đây là vì tôi hay vì lòng tự tôn nực cười của gia?” Thấy y khăng khăng không chịu, Hoàng Tử Hà cũng nổi nóng, vớ ngay thước ngọc trên bàn đập mạnh xuống cạnh tay y. Nào ngờ thước ngọc vừa mỏng vừa giòn, cô đập một cái đã gãy làm đôi. Nửa trên bắn ra, vỡ tan tành trên nền gạch, tiếng vỡ lanh canh vang vọng khắp phòng.

Âm thanh chói tai này dường như cũng rạch một đường sắc lẹm vào cõi lòng cả hai. Lý Thư Bạch quăng bút lạnh lùng hỏi: “Lòng tự tôn nực cười ư?”

“Không sai, chính cái gọi là tôn nghiêm của nam nhân ấy, khiến gia cảm thấy nếu được tôi giúp đỡ thì mất mặt. Gia trách móc tôi như thế, thì ích gì cho cục diện hiện giờ?” Hoàng Tử Hà thở gấp, gắng nén giận, nhưng cuối cùng vẫn không dằn nổi: “Lẽ nào gia không hiểu tôi chỉ muốn giúp gia một tay thôi ư?”

Y cười nhạt: “Không cần cô làm gì cho ta cả. Nếu cô chịu ngoan ngoãn nghe lời ta, ngoan ngoãn ở lại Thục, ngoan ngoãn ở yên trong phủ, mới là giảm bớt gánh nặng cho ta đây.”

Hoàng Tử Hà không tin, cũng không dám tin rằng y lại trút giận lên mình như vậy. Cô lắc đầu, từ từ lùi một bước, run run hỏi: “Ý gia là... tất cả đều là lỗi của tôi ư?”

Mặt Hoàng Tử Hà tái nhợt, môi xám ngắt, chẳng biết là vì quá lạnh hay vì quá đau lòng. Tuy Lý Thư Bạch thông minh tuyệt thế, nhưng dù sao cũng không

hiểu được tâm tình nhi nữ, càng chẳng biết phải trả lời thế nào cho phải. Thấy cô như vậy, lòng y đau thắt, song vẫn cố nói cứng: “Tử Hà, người ta quý ở chỗ tự biết mình, đừng để ta phải hối tiếc vì đã quen biết cô.”

Gương mặt Hoàng Tử Hà thoáng nụ cười thâm, cô lầm bầm: “Ngay cả việc chúng ta quen biết, cũng thành lầm lỗi ư?”

Lý Thư Bạch lắc đầu: “Cô thu xếp hành lý, đợi tuyết tạnh thì đến Nam Chiếu đi.”

“Được... Tôi sẽ rời khỏi gia.” Cuối cùng cô ném lại một câu rồi đi thẳng ra cửa, xăm xăm băng qua cơn mưa tuyết tầm tã bên ngoài.

Không hề ngoảnh lại, ráo bước xuyên qua đình viện, như đang bỏ chạy.

Lý Thư Bạch ngẩng đầu nhìn theo bóng cô đạp tuyết bỏ đi, chỉ thấy lòng ngổn ngang trăm mối, cầm bút lên viết được hai chữ rồi không sao viết tiếp.

Y thờ dài, nhìn theo hướng cô đi. Dấu chân cô chẳng mấy chốc đã bị gió tuyết vùi lấp, ngay cả hàng tùng bách cũng chỉ thấy mờ hình dạng, không sao thấy được sắc lá xanh bên dưới nữa. Cả khoảnh sân chỉ còn một màu trắng mênh mang, trống trải mà lạnh lẽo, hết như cõi lòng y vậy.

Hoàng Tử Hà đi thẳng về phía cổng lớn.

Mắt nóng bùng lên, nước mắt bên trong không sao kìm giữ, tuôn rơi lã chã.

Gió lạnh thấu xương, song cô dường như không hề cảm nhận được, đi như chạy qua ba lớp cửa lớn, chín khúc hành lang.

Cảnh vật trước mắt cô mờ đi trong gió tuyết. Trong đầu chỉ còn câu nói cuối cùng mình vừa ném lại, cô xăm xăm đi thẳng.

Tuyết rất lớn, tiêu hoạn quan Lư Vân Trung ngồi trong phòng canh công, vừa sưởi ấm vừa bóc lạc, thấy cô đội tuyết từ hành lang đi ra thì giật bản mình lật đật đứng dậy kéo cô đến bên lò lửa, nhìn mặt cô tím tái vì lạnh, hấn giậm chân trách: “Chao ôi, không mặc áo lông thì cũng phải đội lấy cái nón chứ. Nếu cô nhiễm lạnh, chúng tôi phải ăn nói thế nào với gia!”

Cô đờ đẫn cúi đầu đáp: “Không cần lo chuyện đó nữa đâu.”

“Hà?” Lư Vân Trung ngỡ ngác nhìn cô.

“Tôi có việc gấp, phải đi bây giờ.” Cô nắm lấy sợi dây vàng khâu hai hạt đậu đỏ nơi cổ tay, định tháo ra. Nhưng rồi lại ngậy người nhìn hai hạt đậu đỏ như máu dưới ánh lửa bập bùng, cuối cùng buông xuống, mặc cho chúng trượt dài trên cổ tay.

Lư Vân Trung vội gặng: “Tuyết lớn thế này cô định đi đâu? Gọi xe ngựa đưa cô đi nhé?”

Cô lắc đầu, thần thờ nhìn con đường phía trước: “Vương công công đi rồi ư?”

“Vừa đi rồi, ngay trước cô một bước thôi.” Lư Vân Trung nhìn vết bánh xe còn in trên tuyết đáp.

Hoàng Tử Hà không hỏi thêm nữa mà đứng dậy chạy thẳng xuống thềm. Lư Vân Trung giật mình, ới ới gọi với theo nhưng cô đã rảo chân chạy nhanh hơn, biến mất trong gió tuyết.

Lư Vân Trung há hốc miệng, chờ người nhìn theo, rồi một cơn gió lạnh ập tới làm hắn run rẩy hắt xì hai cái, lật đật chạy lại bên lò lửa sưởi ấm.

Trường An trắng xóa mênh mang.

Hoàng Tử Hà đi giữa gió tuyết mịt mù, lần theo dấu xe ngựa của Vương Tông Thực, khó nhọc lê bước khỏi phường Vĩnh Gia.

Tuyết tuy lớn, nhưng dù sao Vương Tông Thực cũng chưa đi xa, cỗ xe nhằm thẳng hướng Bắc, rồi mất dấu trước cửa chùa An Quốc phường Hưng Ninh.

Chùa An Quốc vốn tên là Thanh Thiện, từ năm Hội Xương thứ sáu mới đổi tên, hồi nhỏ cô ở Trường An, những người già vẫn gọi theo tên cũ. Giờ tuyết lớn đường trơn, dễ làm ngựa trượt chân hoặc trượt bánh xe, chắc họ phải vào chùa tránh tuyết.

Cô đến trước cổng chùa, chẳng buồn giữ tuyết đọng trên quần áo, ra sức đập cửa thật mạnh. Bên trong vang lên tiếng chân chạy rất nhanh, cô biết đó nhất định không phải sư sãi mà là Thân Sách quân hoặc Ngự Lâm quân - Vương Tông Thực và Vương Uẩn cùng đến, mỗi người dẫn theo một toán nhân mã.

Tuyết bay mù mịt, lạnh lẽo thấu xương, Hoàng Tử Hà vốn mắc chứng thiếu máu, vừa rồi lại điên cuồng chạy trong tuyết, phải dựa vào cánh cửa mới đứng nổi. Chợt cô thấy trước mắt tối sầm, cả người mềm nhũn, hai chân không chống nổi thân mình nữa, từ từ trượt xuống theo cánh cửa, cuối cùng ngồi phệt trên mặt tuyết, ôm chặt lấy đầu gối. Tay phải cô nắm chặt cổ tay trái, lần tìm đến hai hạt đậu đỏ đang dính sát vào nhau trên sợi dây vàng.

Nhẫn nại, ấm áp, kề cận bên nhau.

Dù cô có lấy ngón tay tẽ ra, chúng vẫn ngoan cố trượt đến dính vào nhau, bất luận hạt kia ở đâu, chỉ cần kéo nhẹ, chúng sẽ trượt theo vòng dây, sát lại bên nhau, không sao chia lìa được.

Vậy mà vừa rồi, cô lại nói với chính người đã tặng mình hai hạt đậu này rằng: tôi sẽ rời khỏi gia.

Hoàng Tử Hà giờ tay bung mặt, nước mắt tràn ra, đắng chát mà lạnh ngắt, tí tách nhỏ xuống đất. Cả người cô run lên, lạnh đến tím tái, chỉ biết yếu ớt co rúm lại, vòng đôi tay lạnh ngắt ôm lấy thân mình.

Cổng lớn mở toang, trong tiếng bước chân, có một người đi đến, rồi một chiếc áo lông đen còn ấm sực bao bọc lấy thân hình run bần bật của cô. Một đôi tay ấm áp dày dặn nắm lấy bàn tay lạnh băng cứng đờ.

Thình lình rơi vào một vòng tay ấm áp, cô ngơ ngác ngẩng lên thì thấy Vương Uẩn đang cúi xuống, chìa ra một chiếc khăn lụa trắng muốt mềm mại.

Y cởi áo ngoài choàng cho cô, chỉ mặc áo kếp đen cổ tròn thêu hoa văn kỳ lân bằng chỉ bạc, mấy bông tuyết bám vào, càng tôn lên phong thái hào hoa như con cháu thế gia đời Tấn. Khóe môi cô mấp máy, cổ họng nghẹn ngào, gắng giọng mãi vẫn không thốt nổi một chữ. Bóng tối từ từ giăng mờ mắt khiến cô xây xẩm cả mặt mày, tóm lấy chiếc khăn trong tay y, lẩm bẩm: “Gia... Gia không tin tôi...” Vương Uẩn ôm chặt lấy cô hỏi khẽ: “Chuyện gì thế?” Trên gương mặt tái ngắt của cô là đôi mắt trống rỗng thần thờ, chẳng kịp nói thêm câu nào cô đã ngắt lịm.

Chút hơi tàn đùn góp trong ngực vừa tan đi, bóng tối tức thì nuốt chửng lấy cô.

Đến khi tỉnh lại, cô đã nằm trong lòng Vương Uẩn.

Y bế cô sải bước băng qua hành lang, vào phòng.

Đây là thiên phòng được các nhà sư đón khách chuẩn bị sẵn, bài trí đơn giản, chỉ có một bàn thấp và một sập. Trong phòng đốt một lò lửa lớn, ấm trà đặt bên trên đang sôi sùng sục.

Cả người cô rũ ra bãi hoải, mặc cho Vương Uẩn đặt lên sập, kéo lò lửa lại gần rồi khơi lửa lớn lên. Thấy cô không nói không rằng, chỉ thần thờ nhìn mình, y bèn rót cho cô một chén trà nóng.

Cô ghé lại gần lò lửa ấm áp, ủ chén trà nóng giữa hai tay, hơi ấm từ từ lan ra khắp người, bấy giờ mới thấy máu huyết trong mình tuôn chảy trở lại.

Gió tuyết dữ dội tưởng chừng muốn chôn sống cô rõ ràng vẫn vùn vũ bên ngoài, song lại như đã cách một đời.

Bấy giờ cô mới nhận ra mình vẫn nắm chặt mảnh khăn lụa Vương Uẩn đưa. Cô từ từ giờ khăn lên bung lấy mắt, mảnh khăn lụa còn vương hơi ấm của y ấm

áp mà bao dung, tựa hồ y đã đem cả trời xuân đến giữa cơn bão tuyết, dịu dàng bao phủ lấy cô. Cái lạnh cắt da đã bị đẩy lùi ra xa tít, còn y chính là vầng dương ấm áp xua tan băng giá, từ từ nhô lên trước mặt cô chói lòa.

Y đỡ cô nằm xuống, kéo áo lông đắp cho rồi nói bằng giọng trầm ấm hiền hòa: “Ta theo Vương công công đến song bị chậm chân, phải nghỉ lại tránh gió tuyết, không ngờ cô cũng tìm đến đúng lúc này.”

Hoàng Tử Hà quay sang nhìn gương mặt tươi tắn của y, mấp máy môi định nói gì đó nhưng cổ họng nghẹn ứ, không sao thốt nên lời.

Vương Uẩn dịu dàng nhìn cô: “Thời tiết thế này sao cô lại đi một mình bên ngoài? Cũng chẳng thêm mặc thêm áo nữa, suýt thì đông cứng cả người ra.”

Hoàng Tử Hà nín lặng cúi đầu. Sự ôn hòa của y đã chạm đến vết thương sâu nhất trong đáy lòng, khiến khóe mắt cô ươn ướt, nước mắt dâng lên làm nhạt nhòa tất cả.

Cuối cùng cô khó nhọc nặn ra mấy tiếng rất khẽ, gần như thì thào: “Chúng tôi cãi vã vì hôn sự với Vương huynh... Giờ đây tôi... không về được nữa rồi.”

Y lắng lắng rót thêm nửa chén trà đặt vào tay Hoàng Tử Hà, dịu dàng nhìn cô nói khẽ: “Lúc viết giấy từ hôn, ta từng nghĩ trên đời có hai kiểu vợ chồng. Một là tình sâu duyên mỏng, dù quấn quít yêu thương, nặng tình nặng nghĩa, rốt cuộc vẫn không thể bên nhau đến già. Giống như ta vậy, ta nguyện giữ hôn ước năm xưa, sống bên cô trọn đời, song cô đã đem lòng yêu thương người khác, không có duyên chấp cánh liền cành cùng ta... ta cũng chẳng biết làm sao hơn được.”

Nghe y nói đến câu “đem lòng yêu thương người khác” Hoàng Tử Hà lại thấy chua xót khôn nguôi, chẳng biết người mà y nói là ai nữa.

Vận mệnh cũng như chuyện đời, đều không thể dự liệu. Cô từng xiêu lòng vì Vũ Tuyên, cũng từng xiêu lòng vì Lý Thư Bạch, chỉ riêng Vương Uẩn, người từng là chồng chưa cưới của cô, vốn dĩ là người duy nhất cô được phép yêu thương, lại vô duyên vô phận.

Thấy cô cúi đầu lặng thinh, Vương Uẩn chậm rãi nói tiếp: “Còn một loại nữa, là tình mỏng duyên sâu. Ta đã chứng kiến rất nhiều bạn bè và người thân như vậy. Hai vợ chồng đồng sàng dị mộng, mỗi người ôm một nỗi niềm riêng, chẳng ai có tình cảm với ai, cuối cùng trở thành một đôi oan gia sống chung đến già, dù sống cùng giường chết cùng huyệt, cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nếu cô gả cho ta, liệu có phải cũng vậy không?”

Hoàng Tử Hà chỉ thấy lòng đau như cắt. Cô nghĩ miên man về câu hỏi của Vương Tông Thực về hôn ước với nhà họ Vương; rồi lại nghĩ đến câu nói cuối cùng của Lý Thư Bạch, cô sẽ trở thành gánh nặng của y.

Thực ra, trong lòng cô hiểu rõ y đuổi cô đi là để khỏi bị liên lụy, để cục thế hung hiểm bên cạnh y khỏi ảnh hưởng đến cô.

Thế nên cô càng phải rời khỏi y, dù y không tán thành, cô cũng phải làm theo ý mình, không được chùn bước.

“Bởi vậy khi viết giấy từ hôn, ta đã ép mình từ bỏ cô, thà ta tình sâu duyên mỏng còn hơn để cô rơi vào cảnh tình mỏng duyên sâu. Song giờ đây, ta lại thấy hình như mình sai rồi...”

Giọng Vương Uẩn vốn trầm thấp hiền hòa giờ lại run lên vì xúc động: “Từ Hà, ta trân trọng cô như vậy, thực không cam tâm nhìn cô bị người ta làm tổn thương hết lần này đến lần khác.” Lời y run rẩy thì thào văng vẳng bên tai khiến nước mắt cô lại lã đãi.

Cô thần thờ ngẩng lên, nhìn nam tử tuấn tú hào hoa nọ qua làn nước mắt. Y - con người luôn ôn hòa êm dịu như gió xuân - vốn đã định sẽ cùng cô nắm tay suốt kiếp. Song rốt cuộc sóng gió cuộc đời lại đẩy hai người bọn họ trôi về hai hướng, càng trôi càng xa. Nếu bỏ lỡ y, liệu cô có ân hận cả đời chăng?

Giọng y vẫn êm đềm cất lên bên tai: “Giờ ta hối hận rồi. Ta nghĩ, thà cứ khăng khăng làm theo ý mình, giữ cô lại bên cạnh, ít ra cô cũng không phải đau đớn khổ sở, một thân một mình bôn ba ngoài trời mưa tuyết thế này.”

Nghe y nói vậy, Hoàng Từ Hà luống cuống lấy tay phải nắm chặt cổ tay trái, lần tìm sợi dây vàng cùng hai hạt đậu đỏ, siết chặt đôi hạt tương tự tròn mượt như châu, đỏ thắm như máu ấy, nước mắt lã đãi trên má.

Y giơ tay lau đi nước mắt cho cô, hỏi khẽ: “Cho ta một cơ hội làm lại, trả lại tờ giấy từ hôn ấy cho ta, được không?”

Cô ôm mặt, không dám ngẩng lên, không dám đối diện với ánh mắt chan chứa ân tình, cũng không dám lọt tai những lời êm đềm dịu ngọt, lòng thầm nguyện rửa chính mình: Hoàng Từ Hà, người may mắn biết chừng nào mới được một người như thế yêu thương; vậy mà người lại dễ tiện tàn nhẫn đến mức toan nắm lấy thời cơ này hòng giành sự giúp đỡ của nhà họ Vương.

Thấy cô mãi vùi mặt vào bàn tay, thân hình run lên, không nói không rằng, Vương Uẩn cũng chẳng tiện nói thêm, chỉ dịu dàng ôm lấy vai cô, để cô tựa vào vai mình.

Lâu thật lâu, y mới nghe thấy một tiếng “ừm” rất khẽ, như chấp thuận, lại như ghen ngào.

Ghi chú:

1. Trích Từ Nam Hoa Kinh của Trang Tử, kể về hai con cá sống trong đầm nước, khi đầm cạn, hai con không ngừng phun nước để giúp nhau sinh tồn, nhưng cuộc sống ấy chỉ là kéo dài chút hơi tàn thoi thóp, sao bằng cả hai con cùng bơi ra sông lớn, thỏa chí vẫy vùng, con nào có đường con nấy, đôi bên không cần nhớ đến nhau. Ý nói không nên cố kéo dài một mối quan hệ ràng buộc nhau một cách khổ sở như thế, thà rằng buông tay mỗi người tìm một con đường riêng cho mình, không liên can đến nhau nữa, ai vui phận nấy.